

[Poulsgaard.]

gjort nogle erfaringer herinde, og de erfaringer tilsiger mig, at de 179 – nu må jeg ikke bruge udtrykket for formanden – har gjort det fantastisk skidt. Kunne vi komme frem til, at vi fik 40–50 virkelig dygtige mennesker her, så ville vi spare milliardbeløb, for så ville disse fejltagelser ikke blive ved at gentage sig. Der ligger det i det. Men jeg har lov til at have en privat mening. Det tror jeg alle har. Vi skulle jo ikke gerne alle sammen være fuldstændig ensrettede, vel?

Til hr. Freddy Madsen vil jeg gerne sige: læs min bog; der står udtrykkelig, hvordan jeg forestiller mig udvælgelsen skulle være. Jeg kunne godt begynde at citere den, men det tillader tiden ikke. Du kan få et eksemplar af mig, hvis du ikke vil give penge for den.

Formanden:

Medlemmerne benævnes hr., fru eller frøken med tilføjelse af navn.

Poulsgaard (FP):

Hr. Bernhard Baunsgaard beskylder mig faktisk for at lyve. Nu har jeg levet i 42 år, og jeg har faktisk undgået at lyve endnu – mig bevidst. Det korte af det lange er, hr. Bernhard Baunsgaard, at vi var det første parti, der foreslog, at der skulle være ens dyrtidsportioner til alle. Det var vel også det, der medvirkede til, at vi i stedet for en automatisk dyrtidsregulering fik en taktregulering. Derfor synes jeg ikke, hr. Bernhard Baunsgaard kan beskyldte mig for at lyve.

Hr Chr. Christensen siger, at vi skal varetage hele erhvervslivets interesser. Det er jeg da enig i. Men derfor er det også så dødsensfarligt med den dominans af offentligt ansatte, som ikke har fornemmelse af, hvad der rører sig i erhvervslivet. Derfor er det så uhyre farligt, når de offentligt ansattes repræsentation i folketinget bliver større end svarende til deres andel af befolkningen, og det er jo det, der er sket.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg beskyldte skam ikke hr. Poulsgaard for at lyve. Det må han virkelig selv finde ud af om han gør. Det, jeg sagde, var, at han skulle bare passe på, at det ikke gik ham som folk, der lyver, at de til sidst ikke kan finde ud af, hvad sandheden er, når han snart argumenterer for det ene og snart for det andet.

I denne sidste forbindelse var det, jeg udtalte min forundring over, at man heroppe stod og glædede sig over, at noget var gennemført, når man selv har gjort, hvad man kunn for at forhindre det, nemlig det led i augustforliget, der medførte, at folketingsmænds lønninger gik ned med 10.000–15.000 kr.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg beder kun om ordet for at svare på hr. Maisteds direkte spørgsmål. Hr. Maisted sagde: det er jo ikke rigtigt, at folketinget har stemt om aftaleforhold. Jo, det har folketinget i forbindelse med overenskomstforlængelsesloven i marts 1975, og derfor var hr. Bernhard Baunsgaards indvending fuldstændig rimelig.

Maisted (FP):

Det, jeg tænker på, er selvfølgelig de offentligt ansatte, der ikke er tilknyttet LO-området; deres lønninger har vi ikke stemt om herinde.

Finansministeren (Heinesen):

Hr. Maisteds indlæg undrer mig ikke, og det gør andre indlæg fra fremskridtspartiet heller ikke. Det er så fuldt af fejl, som det overhovedet kan være. Overenskomstforlængelsesloven af marts 1975 omfattede de offentligt ansatte, også de offentligt ansatte uden for LO. Det er kun én blandt mange bekræftelser på, at repræsentanter for fremskridtspartiet ikke aner, hvad de taler om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget for forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om regler for organisationers og foreningers bidrag til politisk virksomhed [af Voigt m. fl.].

(Lovforslag nr. L 140. Fremsat 29/3 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.